

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Corona Sacratissimorum Jesu [Iesu] Christi Vulnervm

Wael Van Vronesteyn, Willem de

Antverpiæ, 1649

Allocutio ad animas, quæ Crucifixum Salvatorem, atque Vulneratum diligunt.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49125](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49125)

ALLOCVTIO

Ad animas quæ Dominum Iesum Crucifixum, ac vulneratum diligunt, ac recogitant.

§. I.

Quàm utile sit passionem, atque vulnera Domini meditari.

Nimæ, quæ vulneratum ac crucifixum Salvatorem diligitis & recogitatis, ô quàm paucæ estis ! Quàm rarò homo Dominicæ Passionis, & sacris Iesu Christi vulneribus recolendis intendit animum ! cùm tamen nihil Deo gratius, sibi nihil utilius præstare possit.

Ad utilitatem quod attinet, eam indicat S. Bernardus cùm exclamans, *Quanta, inquit, in vulneribus Domini mei Iesu multitudo dulcedinis, plenitudo gratiæ, perfe-*

*Serm. 61.
in Cant.*

A

Etioq;

Lib. 1. Re-
vel. c. 24.

Elíoꝝ virtutum ! Quod ipsum Salvator sanctam Mechtildem docuit: volebat enim, ut in meditatione quotidiana, crebrò in sanctissima sua vulnera se reciperet, monebatque ut in pedum vulneribus, affectus suos omnes collocaret, in quibus expurgarentur; deponeret in vulnere dexteræ manus, opera sua, in quo perficerentur; in vulnere sinistrae manus, afflictiones, & tribulationes suas, unde levamen, ac solatium acciperent; in vulnere autem lateris sui, cor atque amorem suum, ut juncta, inquiebat Dominus, cordi & amori meo unum fiant, uti candens in igne ferrum, unum idemque cum igne videtur esse. Hunc profert fructum passionis, ac sacrorum Domini vulnerum assidua meditatio.

Did. Mart.
in vita
S. Jac. l. 2.
c. 13.

Rectè hoc etiam intellexit S. Rodesindus Conimbricensis in Lusitania Episcopus. Delegerat is sibi pro gentilitio stemmate sanguineam Crucem, è cuius dextero brachio speculum, sinistro circum suspenderat, ut hoc signo indicaret in patiente Salvatore, ac crucifixo

cifixio virtutes omnes conspici, iisq̄ue
continuâ, atque attentâ meditatione,
veluti circino, vitam nostram, ac mores
admetiendos esse. Sit ergo, ait S. Bona-
ventura, regula vivendi, passio Salvatoris, &
tantò amplius in hoc consolemur, quantò amplius
Christo conformamur, & tantò amplius desole-
mur, quantò ab hoc exemplari, ac regula amplius
elongamur.

Sensum hunc hausit Bonaventura à
seraphico Patriarcha suo Francisco,
qui totus in Dominum, ac Salvatorem
suum Iesum caritate accensus, ab eo
enixè postulans, quid ipse, quid filii sui
præstare possent, quod illi gratissimum,
& sibi, illisq̄ue utilissimum foret; ter è
cælo monetur, ut tertio Missale revol-
veret; quod dum facit, tertio in hæc
verba incidit, Passio Domini nostri Iesu
Christi; quâ, scilicet, nihil ipse cum
suis Deo gratius meditaretur, nihilq̄ue
ad omnem in virtute profectum, illi
imitarentur utilius.

Si nescis speculari altâ, & cœlestia, inquit
Thomas à Kempis, in passione Christi, &
in sacris ejus Vulneribus libenter habita. Si

A 2

enim

enim ad *Vulnera & pretiosa Stigmata Iesu* devotè confugeris, magnam in tribulatione consolationem senties.

In eandem sententiam non minùs sapienter, quàm piè venerabilis Pater D. Ludovicus Blofius, Monasterii Lætiensis, Ordinis sancti Benedicti, in Hannonia Abbas. *In institut. Spir. c. 6.* Nullus omnino, inquit, potest aliquid de Domini passione humiliter legere, vel cogitare (licet modico fortè affectu id faciat) quin eximium salutis fructum inde referat; quemadmodum fieri nequit, ut qui opobalsamum summis digitis contingit, non habeat opobalsami liquore, atque odore perfusus. Etiam si imago Crucifixi Iesu piè inspicitur tantum, non erit inanis hæc inspectio.

Igitur Dei servus, pergit Blofius, præclaram crucifixæ humanitatis Christi imaginem in animæ suæ vires, corporisq; sui sensus imprimat. Hæc enim eum tandem, in superessentialem, ac formæ nesciam imaginem, in æternum, inquam, verbum, ac sapientiam Patris, in altissimam Christi divinitatem mirabiliter sustollet. Nam humanitas dulcissimi Iesu tuta via, ipsissimaq; janua est perveniendi ad ejus divinitatem. Frustra planè quis adspirat ad mysticam, germanamq; contem-

templationem, si se exercere non vult in meditatione passionis Domini, ac vera humilitate. Nam nisi illam profundamento habeat, quò per contemplationem altiùs ascendere pertentaverit, eò profundius corruet. Sanè, etiamsi lumine gratiæ copiosè perfusus nonnumquam extra suum naturale lumen rapiatur, atque in divitiis Dei absorptus, sese in ipso lumine gratiæ feliciter perdat, dum tamen sibi restituitur, convenientissimè cordis intuitum ad Iesum crucifixum revocabit, huic amabili fundamento semper inharens. Hætenus Blofius.

Ita & D. Gregorius ait, S. Paulum, *Lib. 21. Mor. c. 20. c. 21.*
nobilem illam Iobi aquilam, in arduis
posuisse nidum suum, & ad tertii cœli
secreta volatu suo ascendisse, inde ta-
men contemplatum escam, patientem
scilicet, crucifixum ac vulneratum Sal-
vatorem, relictâ supernæ Majestatis
gloriâ descendisse, ac sibi, & pullis, hoc
est auditoribus suis, Dominicum San-
guinem lambendum proposuisse, &
post audita *arcana verba, quæ non licet homi-* *2. Cor. 12.*
ni loqui, haustamque cœlestem sapien- *v. 4.*
tiam, judicasse non scire se quidpiam
inter suos, nisi Iesum Christum, & hunc cruci- *1. Cor. 2.*
fixum, *v. 3.*

fixum, ut à throno divinæ Majestatis sibi redditus, lætiùs in Cruce Domini videatur conquiescere, quòd in hac omnis perfectionis esset consummatio.

*Anonymus
in tract. de
Pass. Dom.*

Ita in arduis posuerat nidum suum ille eremi cultor; sed ad lambendum Domini Sanguinem non descendebat, qui sublimiori orationi non parum addictus, post eam in silvæ suæ abdita penetrans, crudis herbarum radicibus victitabat, & fonte levabat sitim, quem conspicuus Angelus monuit, communem ut vitam sectaretur, neque supra sui similes saperet, sed in cellulâ suâ se continens, Domini Iesu passionem, ejusque mortem acerbissimam quotidie meditaretur. Id quod sedulò, magnaque pietate deinceps præstitit: atque ita, qui in arduis contemplationis nidum suum posuerat, ad lambendum Dominicum Sanguinem, insigni virtutum profectu descendit.

Perpende hæc anima mea, & imitare, ut cum B. Angela de Fuligno digna habearis, quæ à Salvatore audias; *Benedictz*

*Barri. p. 1.
c. 8, de u. 1.*

*dicti vos à Deo Patre meo, omni benedictione in
cœlestibus, qui acerbissimam passionem, & igno-
miniosissimam mortem meam tanto affectu,
tamq̃ sedulo recolitis.*

Hanc sibi, augustissimæque familiæ
suæ Austriacæ benedictionem accu-
mulat Ferdinandus III. semper pius,
semper augustus, dum inter Imperii,
orbisq; curas, tam pio, augustoque ani-
mo Christi languentis, patientis, morientis e-
logium antitheticum, apud se medita-
tur. Audi quàm pium sit, quàm augu-
stum in angustiis Salvatoris.

*Tristatur in horto lætitia Angelorum,
Affligitur in animâ refectio animarum sancta-
rum.*

*Solatur Angelus solatium afflictorum.
Traditur furori luporum mansuetissimus A-
gnus.*

Capitur, quem cœli capere non possunt.

Ligatur, qui nostra solvit vincula.

*Iudici præsentatur Iudex vivorum & mortuo-
rum.*

Negatur à Petro petra ipsa Christus.

*Facies illa velatur in quam desiderant Angeli
prospicere.*

8 *Corona Sacratissimorum*
Falso accusatur veritas æterna.
Non respondet Verbum per quod Verbum
facta sunt omnia.
Indecore nudatur, qui vestit universa.
Tremit, coram quo tremunt potestates.
Dirè flagellatur Dominus in similitudinem
servi factus.
Ignominiosè coronatur Rex Regum, & Dominus
dominantium.
Stultitiæ insimulatur sapientia Patris.
Nocens dimittitur, innocentia damnatur.
Ponderi Crucis succumbit, qui tribus digitis cæ-
lum appendit.
Crucifigitur tamquam latro
IPSE DEI FILIVS
Moritur, eheu ! moritur vita æterna,
Vt te mortalem, æternum reddat.
MORITVR
Deus homo factus
Vt te hominem deificaret.
Morere & tu
Concupiscentiis tuis, ut vivas Christo:
Mundo, ut vivas cælo.
Tibi ipsi, & omnibus affectibus pravis,
Vt vivas soli Deo pro te mortuo, in æternum.
Concordem hanc discordium rerum
har_

harmoniam dum modulatus est, & voce sanguinis bellè cecinit Imperator Amor in Cruce, omnia divisa mundi regna copulavit, & suavissimè traxit ad se. Utinam qui eandem, inter jucundos sanctioris hebdomadæ luctus, ante Crucem, imò mente fixus in Cruce, suspiriorum ad sonitum recinuit, omnia, quæ infidelitas divulsit regna, nexu fidei conjungat in se, & mundo imperet domito, non ferro, sed ligno; benedictus à Deo copiosa benedictione, qui tam piè ac suavi compendio multiplices adedò, atque acerbos Salvatoris cruciatus, non sibi tantùm, sed Augusto exemplo, etiam nobis recolendos proponit.

§. II.

Quàm grata Deo sit Dominicæ Passionis recordatio, ac meditatio.

VErùm instituti mei non est utilitates omnes, quas adfert meditatio Dominicæ passionis, enumerare,

A 5

obiter

*Matth. 16.**17. 28.**Luc. 8.**9.*

obiter ostendendum hîc censui, quàm illa Deo grata, acceptaque sit. In primis Dominum Iesum toties de sua passione, tamque apertè, uti Euangelistæ referunt, egisse, etiam postquam redivivus surrexit, argumentum est, magno opere illi placiturum, si crebrò eamdem piâ attentione recogitemus. An potuerunt Dei oculi imaginem ullam jucundiorē conspicere, quàm Iesum crucifixum, flagellorum, spinarum, clavorum, lanceæ, scelerum denique nostrorum veluti penicillo depictum, in Calvariæ monte, cœlo, terræque expositum? Certè iisdem Dei oculis nulla species gratior exhiberi potest, quàm Iesus idem patiens, seriâ ac devotâ meditatione in animis nostris, ad exemplar, quod nobis in monte monstratum est, formatus, atque repræsentatus.

*Hist. var.**l. 12. c. 1.*

Refert Ælianus, Theridate vitâ functo, Artaxerxem, cui is præ reliquis aulae suæ Principibus charus erat, vehementem animo dolorem concepisse; quem ut leniret, à conjugē Regina impensè petiisse, ut quando accepta sibi veni-

veni-

venire cuperet, Theridatis vestibus accederet induta; ut cum aliter non posset, sic saltem sub imagine, quem morte sibi ereptum lugebat, videretur intueri; quod Aspasia, ita uxor vocabatur, levando, recreandoque Regis animo fecit non illibenter, perinde ac si revixisset Theridates, in togis ejus purpureis, aureisque tiaris, coram Artaxerxe identidem comparens.

Tale quid nobis suadere videtur Apostolus, si coram divina illa Majestate gratiosi voluerimus comparere, cum monet, *ut induamus Dominum Iesum Christum*, Rom. c. 13. hoc est, Sanguineam ejus togam, sacris ^{v. 14.} quinque, totque aliis vulneribus, quasi totidem pretiosissimis gemmis distinctam, qua ipse indutus apparet oculis Dei pro nobis. Et nos, si eadem induti comparuerimus, non feremus repulsam.

Hac veste videor mihi videre ornatam, ac fulgentem Agnetem, sanctam illam, atque ætate sua majorem, ^{Brev. Rom 21. Jan.} tredecim annorum virgunculam & Martyrem: quando enim à sponso suo
Do-

Domino Iesu gloriatur se inæstimabilibus margaritis, & cyclade auro textâ, ac vestimento salutis donatam, & indutam esse, non aliud videtur dicere, quàm ut agebat, Domini Sanguinem ornasse genas suas, ita se eodem Sanguine, quasi purpureâ togâ, atque cyclade textâ divini amoris auro, sacris Domini vulneribus, tot veluti inæstimabilibus margaritis conspersâ, vestitam; in qua, ex sensu Prophetæ Regii, castissimæ, ac sanctissimæ Martyris *omnis gloria ab intus erat.*

*Psal. 44.
v. 15.*

*In Neuf.
de VIII.
vest.*

*De Sac.
Dom. Pass.*

Vtile simul ac jucundum fore lectori confido, si argumentum hoc paullo fusiùs prosequar. In Gallia vidua erat nobilis, cui binæ erant filiæ, quarum natu minor gratiosior quidem erat, sed vanitati impensiùs dedita. Major verò pia magis ac modestior, & Deo erat addictior. Hæc speculo suo, patientis Salvatoris pictam tabellam quotidie jungebat; memor ejus, quod apud venerabilem, ac religiosissimum Patrem D. Drogonem Abbatem Laudunensem, postmodum S.R.E. Cardinalem, atque Ostiensem Episcopum legimus:

Fecisti,

Fecisti, inquit ille, Domine Iesu, de Corpore tuo flagellis conciso, spinis coronato, Cruci affixo, speculum animarum nostrarum, quod virgo illa se comens, unà cum speculo suo intuebatur, ne dum pro conditione generis sui, omnem seculi ornatum negligere non posset, conspecto patiente, ac sanguine madente Salvatore, ita se componeret, ne vanitate aliqua, ejus à se averteret benignos oculos. Interim, nocte quadam, per quietem visa sibi est mater videre filiam utramque; annis minorem in vanitate sua monstro similem, alteram Angeli instar speciosam: quippe innocens illa anima, qualibus S. Agnes margaritis, sacris, inquam, Domini vulneribus ornata, ejusque pretioso Sanguine, velut cyclade auro textâ induta, decorem suum ac pulchritudinem in vultum, corpusque transmittibat.

Non dissimile est, quod apud P. Ioannem Rhò nostrum lego. Florentiæ *Lib. x. de
exemp. vir.
c. 3. n. 9.* puella vixit mundi mancipium, magis in dies occupata ut corpus ad vanitatem, quàm ut animam ad æternitatem
com-

componeret. Id cum observasset Hippolytus Galantinus magnæ virtutis atque zeli Sacerdos, qui ex adverso habitabat, & cum magno doloris sensu observabat, quot illa bonas horas in dies absumeret, dum ad speculum fenestræ appensum molitur, & comitur, ut se aliosque secum perderet, infelicem vanissimæ puellæ sortem miseratus, ut eam in viam reduceret, cubiculi etiam sui fenestras omnes aperit, ac per illud studiose inambulans crinem peccit, vestes componit, & quasi in speculum aliquod intueretur, illud identidem consulit. Quod illa ubi curiosius observat, mirata viri, vulgo sancti, levitatem, non sine impudenti cachinno; Heus, inquit, Domine Hippolyte, tuum speculum, ut me in hoc contempler, quàm concinnè compta sim. Tum Hippolytus, opportunitatem, quam diu optaverat, nactus, vultu ad commiserationem, pietatemque composito, novi generis speculum ingenioso ac sancto commento, Christi Domini scilicet flagellis concisi, spinis coronati, ac sanguine fluen-

fluentis tabellam eleganter depictam illi objicit; quo illa percussa spectaculo, atque in hac, velut in divina crystallo, conspicata turpitudinem, atque vanitatem suam, mundo nuncium remittit, vitæque religiosæ se consecravit, tantò studiosiùs, ex monito Apostoli, induens Dominum Iesum Christum, animamque suam ad speculi sibi ab Hippolyto donati formam componens, quantò ante corpus ad omnem vanitatem composuerat curiosiùs. O quàm ad prototypum suum Crucifixum, animæ huiusmodi, veste Christi patientis adornatæ, gratum acceptumque spectaculum fiunt Deo, Angelis, & hominibus!

Horreo referre, quod apud S. Bonaventuram tam pium, atque suavem S. E. Doctorem lego: *Non se reputet, inquit, quis hominem, sed bestiam, & plus quàm bestiam, nisi sit vestitus Domini passione, quâ Paulus Romanos vestitos cupit, cum ad illos scribens, ait: Induimini Dominum Iesum Christum, crucifixum scilicet, ac pro vobis vulneratum: observaverat enim*

*P. I. Stim.
cap. 7.*

*Rom. c. 13.
v. 14.*

enim Apostolus à Romanis indui Nerone Cæsarem, uti ait Ambrosius, togis suis ac paludamentis intertextum. Volebat itaque illos in animis, patiente Iesu vestiri, qui in corporibus Nerone triumphante vestiebantur.

Sed quàm rari sunt, qui hoc perpendunt, & intelligunt. semel per anni decursum, concionatorem audimus de Passione Domini verba facientem, & dictorum protinus obliviscimur. Hæreat animis, quod Bernardus nos monet; Eum scilicet, qui sensum Christi habet, sat scire, quantum Christianæ pietati expediat, quantum Dei servum, & servum Redemptoris deceat, unâ saltem aliquâ diei horâ, passionis ipsius attentè recollere beneficia; cùm Dominus ipse Iesus ut pluribus vir ille sanctus persequitur, qua nocte tradebatur ad hanc nobis commendandam recordationem, augustissimum sacratissimi Corporis, & Sanguinis sui Sacramentum instituerit tantum inexplicabilis ejus erga nos amoris monumentum. Ut cùm hujusmodi monitorem habeamus, non nisi summâ incuriâ, atque ingrati animi signi-

*In tract. de
vita solit.*

scire, quantum Christianæ pietati expediat, quantum Dei servum, & servum Redemptoris deceat, unâ saltem aliquâ diei horâ, passionis ipsius attentè recollere beneficia; cùm Dominus ipse Iesus ut pluribus vir ille sanctus persequitur, qua nocte tradebatur ad hanc nobis commendandam recordationem, augustissimum sacratissimi Corporis, & Sanguinis sui Sacramentum instituerit tantum inexplicabilis ejus erga nos amoris monumentum. Ut cùm hujusmodi monitorem habeamus, non nisi summâ incuriâ, atque ingrati animi signi-

significatione, passionis ejus ac mortis pro salute nostra toleratæ obliviscamur.

Sed quanto prodigio ostenderit Deus, gratum sibi esse continuam à nobis passionis, ac mortis Salvatoris recoli memoriam, in sancta Clara de Montefalco, S. Francisci alumna, admirandæ sanctitatis virgine manifestum est. Potuit, uti quondam S. Bernardus ad suos, ita & illa ad suas dicere: *Quàm sæpè de passione Domini mei Iesu verba faciam, vos mihi testes estis, quàm sæpè cogitem, testis mihi est Deus;* die enim nocteque erant virginis oculi defixi, ac cor intentum in patiente, ac crucifixo Redemptore; qui crucem humeris gestans, tandem se illi videndum exhibuit, totumque se, ac passionis suæ instrumenta cordi Virginis impressit, non visâ neque auditâ hætenus cælaturâ.

Vivere Clara desiit expleto trigesimo tertio ætatis suæ anno; immortalis eidem vitæ curriculo, cui immortalis est Salvator, ut quæ cruciatibus ejus constanti commiseratione, atque imi-

B

tatione

Barri an.

Sa p. 1. c. 8.

devot. 1. ex

Luca V. ad.

tatione convixerat, in his eundem annorum vitæ terminum inveniret, quem in iisdem tolerandis Salvator sibi statuerat; illi & in vita, & in morte quàm simillima, dum hic Cruci, illa affectui, & imitationi Crucis immoritur.

Apertum defunctæ corpus fuit, atque miræ magnitudinis, infantilis instar capitis, cor repertum, Dominicæ passionis insignia omnia repræsentans. Attende, obsecro benevole Lector, & observa, quantarum fons sit gratiarum, quamque Deo acceptum, crebrò attentâ meditatione Domini Iesu cruciatus revolvere.

In parte itaque cordis dextera, Christi Iesu crucifixi imaginem videre erat pollicis magnitudine, sublatis brachiis, capite in humeros declinante, laterisque vulnere recenti cruore manante. E parte sinistra circulus se primum offerrebat ex nerviculis hispidis præacutis contextus, spineæ Domini Coronæ exemplar; deinde armata manus, quæ innocenti Salvatori alapam impegit; clavi-

claviculi item tres, funiculis totidem, quorum duo altiùs, tertius demissiùs, suspensi. pone erat flagellum nodosum, columna, spongia arundini imposta, lancea, quæ Spoletini vicarii digitum, illam tentantis cuspide sua pupugit, sindon item variis distincta vulneribus: ut cruciatuum Domini officinam, cor Claræ fuisse meritò dixerim. Eia fideles animæ, quæ crucifixum Iesum diligitis, ejus crucem, ejus supplicia, ejus sacra vulnera nullo non die, nulla non nocte, piâ commentatione expendite, ut si nō prodigio tanto in cordibus, imitatione in moribus vestris formetur.

Hanc passi Christi memoriam nos docuit Deipara, quæ ita affata B. Birgittam; *Omni, inquit, tempore quo post ascensionem Filii mei vixi, visitavi loca, in quibus ipse passus est, & passio ejus in corde meo semper erat, siue comederem, siue biberem, siue quid aliud agerem. Exemplo suo Mater, ac Magistra præivit, ut doceret nihil nobis utilius, nihil Deo gratius esse continuâ passionis dilecti Filii sui in nobis memoriâ. Quam ne unquam deponamus*

Heb. 12.

mus D. Paulus hortatur, non ut cogitemus solum, sed recogitemus eum qui talem sustinuit à peccatoribus adversum semetipsum contradictionem, & fructum addit, ut ne fatigemur animis nostris: nondum enim usque ad sanguinem restitimus adversus peccatum depugnantes.

In vita
ejus.

Monentem Apostolum audivit B. Catharina Bononiensis è divæ Claræ familiâ, quæ diu multumque cupida, ut internos Christi Iesu, atque ejus externos dolores, quos animo, & corpore erat perpeffus, mente cernere, ac comprehendere posset, die quodam Veneris sancto, cum in eo desiderio ante crucifixum suum (cum quo illi creber erat sermo) orationi & meditationi esset intenta, significavit illi Salvator, hanc ejus pietatem admodum sibi placere, quâ se quotidie in meditanda sua passione occupabat, atque, ut alii piam hanc consuetudinem assumerent, laborabat. Deinde illi aperuit ipso temporis momento, quo à sanctissima Virgine Matre sua fuit conceptus, cor sibi animumque immensis, innumerabilibusque

busque doloribus, & angustiis oppres-
sum fuisse, quod jam inde prospiceret,
ac presentiret quidquid laborum ac
suppliciorum, toto trium, ac triginta
annorum decursu, perpassurus esset;
fatebatur tamen tormento nullo ma-
jori fuisse se affectum, quam dum inex-
plicabilis hominum ingratitude ipsi
obversaretur, qui acerbam adeo ejus
passionem, ac mortem negligerent, &
sanguinem Filii Dei peccatis suis con-
culcarent: salutis, quam ipsis adfere-
bat, & offerebat, nimis immemores.

Graves autem, agebat Dominus, mi-
hi erant omnes dies Mercurii; quia in
horum postremo Iudas, quem orbis
Apostolum, ac Doctorem elegeram,
hostibus mihi infensissimis, triginta me
argenteis erat venditurus, ac deinde
proditurus; quo scelere ipse sibi mise-
randam mortem, Ierosolymæ exci-
dium, Iudæorum genti universæ à Pa-
tre electæ, ruinam parabat, quæ omnia
vehementer me affligebant. Sed dies
Veneris erant mihi, dum vixi, præ ani-
mi angustiis, continuum cum morte

certamen, cum supplicia, quæ in eorum ultimo subiturus eram, singula totâ suâ atrocitate, mihi obversarentur. Inter hæc ingenti mihi dolori erat Matris meæ innocentissimæ, mihi que carissimæ immensa tristitia, quâ, mei causâ, affligenda erat. Atque ita Salvator nondum natus, & infans, & puer, & adolescens, & juvenis, & vir, hoc est, omni ætatis suæ parte, mentis prævisione & apprehensione supplicia, passionem, crucem ac mortem subivit, ut omni hominum ætati saluti esset.

Quod dum pius ille, simul atque elegans Poëta perpendit, miraturque
Luc. c. 20. Dominum desiderio desiderasse Pascha manducare cum Discipulis suis, quia subeundæ Crucis anhelabat ad diem, exclamat:

Sidronius de Hoffche eleg. 2. de pass. Dom. *Christe quid ætatem, mensesq̄, annosq̄, morantes, Quid quereris lentè currere Solis equos? Et, quasi nunc iras, quibus in te sæviet olim Crudelis Solime, non paterere, gemis? Parce queri, quidquid vitæ tibi fluxit ab illo Quo cæpit primum tempore, pœna fuit. Expletur sitis ista tibi, quâ fervidus ardes. Plena quid in mediis flumina queris aquis?*

Si,

Si, nisi morte tamen, non pones mortis amorem,

Utilior votis est mora longa tuis.

Hæc tibi supplicium est, hæc mortes mortibus
addit:

Hæc quidquid faciet barbara turba, facit.

Cur igitur tibi creduntur mala tanta ferenti

Tempora suppliciiis lenta venire tuis?

Quod petis hoc tecum est: neque Crux fatalis a-
mantem

Deserit, aut summum deseret ante diem.

Vt ergo in viam revertar à qua ama-
bilis hic lusus me non nihil abduxerat,
Tibi ergo (pergebat in virginis allo-
quio Christus) Catharina, ut majorem
quàm ante hac à me ineas gratiam, non
dies elabatur, quo non, uti cœpisti, ani-
mam ad passionem meam convertas;
aliosque, ut idem præstent, cohortare,
si mihi rem gratam, sibi que jucundam,
& utilem facere velint.

Idem ab ipso Salvatore edoctus fuit *Survius in
vita ejus.*
S. Edmundus Cantuariensis in Anglia
Archiepiscopus. Cùm enim is adole-
scens Oxfordiæ litteris daret operam,
urbe, dum vacaret, egresso viæ comi-
tem se junxit, ut mox prætulerit Dominus

Iesus, liberali juvenis honorati specie, piis colloquiis Edmundum detinens, ac recreans, illique suadens, si de infernali hoste victoriam reportare, si in omni virtutum genere progredi, ac beatam morte vitam claudere; si Deum, ac Salvatorem suum sibi benevolum cuperet, nullo non die, partem aliquam de ejus passione meditaretur. In qua cum primum locum obtineant sacratissima Domini vulnera, nihil sane Deo, illique gratius potest accidere, quam ut ea novae hujus coronae usu, aliisque pietatis exercitiis veneremur.

*Institut.
Spir. c. 6.*

Appositè sanè ad rem nostram Ludovicus Blosius; *Merito singulares Dei amicos etiam sanguineis lacrymis deflere debere, quòd hodie, in toto terrarum orbe, ita præcellentissima Christi vulnera in oblivionem abierint.* Nam si redivivus Salvator illa in corpore suo glorioso servata voluit, caeloque invenit, ut his veluti monitoribus aeternum nostri esset memor, sanè æquissimum est, ut nulla dies eorumdem in animis nostris, dum exiguo hoc tempore

pore

pore vivimus, memoriam deleat, sed cum Propheta dicamus: *Domine, nomen tuum, Iesu scilicet suavissimum, & memoriale tuum, vulnerum scilicet tuorum præcellentissimorum, in desiderio, & gratissimâ animæ meæ esse debent recordatione.* Quod pio & eleganti versu monet ille è Societate nostra;

Redde vicem meritis. quæris, quo munere possis? Sidronius

Aut quid, qui gratum te cupit esse, velit? de Hoffche

Non petit ut clavis scindi palmasque, manusque, eleg. de vuln. Dom.

Tempora nec spinis ut patiare fodi.

Non ut flagra tuos lacerent immaniter artus,

Perq; tuum stridens transeat hasta latus.

Plagarum tantum te vult meminisse suarum.

Quis minor est autem, quàm meminisse, labor?

Hoc satis est illi, si tu, quæ vulnera pro te

Saucius ipse gerit corpore, mente geris.

§. III.

Studiosa virorum sanctorum, atque servorum Dei erga sacra Domini vulnera pietas, & eorundem veneratio.

HAnc memoriam, pietatem, ac venerationem, ut frequentiore, atque celebriore redderet Innocentius VI. Pontifex Maximus, postulante Carolo Imperatore ejus nominis IV. festum lanceæ, clavorum, ac quinque Domini Vulnerum, per Germaniam instituit, primo die Veneris post Dominicam in Albis, celebrandum. Quam religionem, ac devotionem æmulatus est Illustrissimus ac Reverendissimus Princeps Ioannes Godefridus, Episcopus primùm Bambergensis, deinde Herbipolensis; qui amico suo, in familiari sermone fassus est, à primis se annis semper dilexisse Salvatoris vulnera, sibiq; benefuisse, quando illorum recordaretur: non bene dum oblivisceretur. Quare ad Ecclesiæ Bambergensis Episcopatum evectus, inter primas

*Fred. Form.
in pref.
Rose Pentaph.*

primas curas, hæc illi fuit, ut collapsum
sacrorum quinque Domini Vulnerum
festum ad pristinam majorum piera-
tem revocaret, ac pleno Ecclesiæ offi-
cio eum in finem conscribendo, quot-
annis celebraret: quod officium ubi
à Reverendissimo Hebronensi Episco-
po Friderico Fornero, suo Bambergæ
suffraganeo, perfectum obtinuit, Ro-
mam ab Imperatore Matthia ad Pau-
lum V. Pontificem Summum missus,
post confecta commissa sibi à Cæsare
negotia, quod maximè illi cordi erat,
augustissimum sacrorum Vulnerum
negotium cum Sua Sanctitate tractan-
dum suscepit, ei que officium suo hor-
tatu conscriptum, obtulit, quod Pon-
tificis mandato, ab Eminentissimo, ac
Reverendissimo S. R. E. Cardinale Bel-
larmino examinatum, & probatum,
Sanctitas sua vivæ vocis oraculo ratum
habuit; ac deinde à Gregorio XV. sin-
gulari diplomate fertur confirmatum.
Sed vitâ prius excessit optimus Præsul
quàm potuerit tam pia desideria com-
plere. Successit illi in Episcopatu Bam-
ber-

bergensi ac Herbipolensi, & in pietatis erga sacratissima Domini vulnera affectu, Illustrissimus, ac Reverendissimus Princeps, Ioannes Georgius, qui in suâ Bambergensi Ecclesiâ solemni ritu officium singulis diebus Veneris de passione, & vulneribus Domini, perpetuis deinceps duraturum temporibus, insigni pietate restituit, decrevitque ut clavi, quo Christus cruci fuit fixus fragmentum, à sancto Henrico Imperatore illi Ecclesiæ donatum, ad publicam venerationem exponeretur, ut sacro hoc pietatis invitamento, omnium animos ad honoranda Christi Domini vulnera potentiùs instigaret.

In avitam Ecclesiæ pietatem oculos, animumque coniiciebant sacri illi Principes, quâ in vulnera Domini exarserunt Gregorius Magnus, Ambrosius, Augustinus, Hieronymus, Bernardus, aliique, ut deinceps videbimus. Ita modò S. Gregorius Pontifex Maximus in hæc Canticorum verba; *Columba mea in foraminibus petrae, in caverna maceriae; per foramina petrae, inquit, vulnera manuum, ac pedum*

Cant. c. 2.

dum Christi in Cruce pendentis libenter intellexerim, caverna verò maceris vulnus lateris, quod lanceâ factum est, eodem sensu dixerim. Et bene columba in foraminibus petrae, & in caverna maceris esse dicitur, quia cum mentis recordatione patientiam Christi imitatur, dum ipsa vulnera propter exemplum ad memoriam revocat., quasi columba in foraminibus, sic simplex anima in vulneribus nutrimentum, quo convalescat invenit. Ita sapidâ hâc doctrinâ, mentem nostram nutrit Gregorius.

Nec minus acres stimulos animis subdit Innocentius VI. his verbis: *Quid, In Bulla de festo Lancea. quinque Domini vulneribus sanctius? Quid plagis ejus salubrius? ex quibus salus nostra processit, ut omni pietate à Christiano populo colenda sint. Pontifices summos uti dignitate, ita in vulnera Domini pietate sequantur sanctissimi atque eminentissimi Cardinales.*

Locutus est, inquit Scriptura sacra, Sa- 3. Reg. 6. 4. lomom tria millia parabolas; & fuerunt carmina ejus quinque millia, & disputavit super lignis. In quæ verba ait B. Petrus Cardinalis Da- Lib. 7. ep. 5. mianus, locum hunc vero nostro Salomoni convenire, qui tot versus composuit, quot nobis reliquit

quit documenta : quia super sua arbore , quæ in-
 star multarum erat , docuit tamquam ex cathe-
 drâ. fuerunt carmina illius quinque millia , ait
 Scriptura ; ubi præsto subjungitur ; quia dispu-
 tavit etiam super lignis : quæ scilicet Redemptori
 nostro non ambigo cuncta competere , cuius carmi-
 na quinque millia sunt , quia quinque sunt vulnera
 Dominici Corporis , quibus , quasi quinque carmi-
 num millibus , per univrsam orbem triumphales
 ejus victoriæ celebrantur.

Itaque , ut ex B. Damiano didicit Bal-
 thasar de Paez , pius admodum ex ordi-
 ne SS. Trinitatis , Redemptionis capti-
 vorum , & doctus scriptor , quinque
 millia carminum , quæ noster Salomon
 fecit , & docuit in cathedra augustali
 crucis , sunt mysteria quinque vulne-
 rum , quæ in illa pertulit ; quorum
 quodlibet continet mille propositio-
 nes , aut mysteriosas conclusiones , quæ
 omnes spectant ad ejus gloriam , &
 triumphum , quem suis vulneribus pro-
 meritus est ; ex quibus tanquam ex tot
 oribus , carmina illa quinque millia conci-
 nuntur . ita hic Author B. Petrum Car-
 dinalem Damianum secutus.

Exem-

Exemplum hujus pietatis illustre etiam fuit D. Bonaventura S. R. E. Cardinalis, qui sacra Domini vulnera quantopere habuerit in deliciis videbimus sæpius. Ita ipse modò ingeniosa & eloquenti devotione: Domine, inquit, Iesu, pro ^{P. I. stitit.} me fecisti cælum & solem; lunam & stellas; ignem ^{c. 15.} & aërem; aquam & terram; aves & pisces; bestias & reptilia; arbores & flores; herbas & olera; aurum & argentum; & lapides pretiosos. Sed quis de manibus tuis quaesivit hæc? sine petitione, sine instantiâ hæc omnia nobis dedisti; & totâ die affligo animam meam, petendo ignominiosissimam mortem tuam, ut hanc comprehendam, huic compatiar, hanc imiter, huic conformer; & vix possum aliquam guttulam impetrare. Scias Domine Iesu, quia omnia visibilia mihi vilescunt, quæ universa tibi restituo; sed da mihi vulnera tua. Hæc super cælum habitant cor meum; super sidera refulgent, & illuminant intellectum meum; super terram stabiliunt voluntatem meam; super ignem accendunt affectum meum; super aërem fecundant sermonem meum; super aquam emolliunt animam meam. Hæc a vibus, bestiis, ac piscibus utiliora, fructibus suaviora, arboribus ac floribus amœniora, auro, argento, lapide pretioso pretiosiora.

siora. Ita ad vulnera Domini anhelabat, ita ea venerabatur D. Bonaventura, qui ex illorum meditatione affurgens, videbatur sibi omnia, quæ oculis obiciebantur sanguinea, & Domini Iesu cruore asperfa conspicerere.

*Philip.
Megam. in
Bibliotheca.*

S. Bonaventuræ purpuræ, purpuratum sæculi hujus Patrem subnecto; quem non semel cruor proprius recolentem Domini passionem, ac vulnera purpuravit. Alexander is est Ursinus, nobilissimâ Romanos inter Principes familiâ, qui æneam crucifixi Salvatoris effigiem, clavorum cuspidibus asperam, ad nudum pectus gerens, eam manu sæpius admotâ, non sine vulnere, ac sanguine, apprimebat. Ita cum Apostolo *Gal. c. 6.* *Stigmata Domini Iesu, non in corde tantum, sed & in corpore suo portabat,* pius æquè, ac magnus Alexander.

*Instit. Spir.
sap. 6.*

Alexandro succedat Ludovicus Blofius, qui ait, *vel unicam humilem, atque amoro- sam conversionem ad dulcia vulnera Salvatoris, ipsi gratiorem esse, quàm sit omnis vocum, sonorumque musicorum harmonia, ac suavitas.*

Narrat vir venerabilis Ludolphus
de

Dominum magno Dei servo, sacris vulneribus suis luculenter insignitum, apparuisse, ei que affirmasse, nullum sibi gratius obsequium ab hominibus exhiberi posse, quam si sacratissima ejus vulnera semper in memoria foveant, ea que singulari aliquo pietatis exercitio venerentur.

Vita Christi p. 2. cap. 18.

Quod peregit B. Vbertinus de Cafali, è S. Francisci Ordine, vir religiosissimus, ac doctissimus; qui dicere solitus erat, singulis diebus Veneris, non aliud se mente volvere, quam clavos, spinas, & crucem Domini, neque se cibo alio animum pascere, quam sanguine, ac vulneribus Salvatoris. Beati, qui sic esuriunt, & saturantur.

Anony. in libel. Ital. de pass. Dom.

Miranda magis, quam imitanda, fuit Petri conversi, Abbatia Villariensis in Brabantia Gallicana, erga vulnera Domini devotio. Manus ille sibi pedesque perforavit; latus verò aperuit candenti ferro, & ne vulnus coiret, contextum è setis equinis funem in illud immisit, ut servus Domino suo quam simillimus, Domini sui, quàm li-

Barth. Fizen in Flor. Eccles. Leod. 16. Jan.

C

cet,

cet, vulnera, eorumque dolorem, nunquam non sentiret.

*Vital. I.
cap. 17.*

Excelluit etiam hac in pietate beatus Aloysius Gonzaga, Societatis nostræ; de quo memorat Virgilius Ceparis, quòd cùm anno partē salutis octogesimo primo supra millesimum quingentesimum, unà cum parente Ferdinando Marchione Castilionensi in Hispaniam proficisceretur, & in maris littore deambulet, ac sanctissima quinque Christi Iesu vulnera contemplan, durissima quæque pro Salvatoris sui obsequio, pati desideraret, inter arenas, & maris ejectamenta, lapillum invenerit, in quo quinque Domini vulnera affabrè sculpta, magna luce refulgebant, quem super aurum, & topazium, reliquo vitæ suæ decursu, dilexit, & asservavit.

Sebastianus Tuccius Societatis nostræ Sacerdos (quem morti proximum cùm anno 1597. Clemens VIII. Pontifex Maximus singulari gratiâ invisisset, se virum sanctum vidisse dixit) notis singulis peculiari aliquo cruciatu

tu

tu manus, pedes, ac latus ob sacrorum vulnerum Domini reverentiam, graviter affligere erat solitus.

Filiis patrem subiicio, à quo illi pietatem hanc hauserant. Est is B. Franciscus Borgia, Societatis nostræ Generalis III. qui sacrosanctum Missæ sacrificium, non aliâ in Basilicâ, quàm in vulneribus Salvatoris, non aliâ in arâ, quàm supra cor ejus divinissimum peragebat. In illo autem, cum ad *Memento*, quod appellamus, pervenisset, in dexteræ manus vulnere, Deo summum Pontificem, Cardinales, Episcopos, Prælatos, Pastores, Statum omnem Ecclesiasticum, universæque Ecclesiæ necessitatem commendabat. In vulnere sinistræ manus, pro Regibus, omni-que statu politico; In vulnere pedis dexteri, pro Religiosis Ordinibus omnibus, & singulariter pro sibi commissâ Societate, Deum precabatur. In vulnere sinistri pedis, consanguineos, amicos, benefactores, & omnes qui se ejus precibus commendarant, Deo offerebat. Lateris vulnus sibi servabat, in

*Alphon.
Rod. tract.
de Missa.*

quod ipse se recipiebat, à divinâ misericordiâ vir humillimus petens, peccatorum suorum remissionem, & in necessitatibus omnibus auxilium: in hoc socios sibi adlegebat Societatis adversarios omnes, ut horum cordibus sacro illo sanguine emollitis, ad Dei, animarumque obsequium benevolentiores nobis, ac commodiores fierent. Quâ eâdem praxi, salutandi vulnera Domini, vir piissimus utebatur, quoties interdiu, quod identidem faciebat, eadem in venerabili Eucharistiâ, vivo illo memoriali Passionis, salutabat.

*Paul. Bar.
in an. Sac.
p. 1. c. 8.
c. 12.*

Cæpi à Carolo Imperatore, finio in Carolo Principe, Comite Flandriæ, S. Canuti Daniæ Regis filio. Is tanto Patre digna soboles, singulis per annum diebus, ob venerationem cruentorum quinque Domini vûnerum, pauperes quinque vestiebat, eâ mente ac desiderio, ut sanguine Domini insigniri & quasi vestiri mereretur. Quod ex voto suo consecutus est, dum justitiam atque pauperes propugnans, à subditæ sibi urbis cive trucidatus, specio-

ciosius Martyrii, quàm dignitatis suæ purpurâ fulsit. Atque hæc est, ut alios prætermittam pietas sanctorum, atque servorum Dei, quâ sacra Domini vulnera venerati sunt.

§. IV.

*Eadem pietas Sanctarum, & Servarum
Dei.*

AGmen hoc sacrum ducet sancta Bar. ibid. Margareta è divi Dominici Parthenone, Belæ ac Mariæ Hungariæ Regum filia, quæ nunquam orationi vacabat, nisi proposito sibi ob oculos crucifixo: ab ea nunquam recedebat, nisi prius magno pietatis sensu, sacros Domini pedes, deinde manus, demum latus osculata fuisset; variis diebus (uti illam impellebat pietatis varietas) modò hoc, modò illud vulnus sibi domicilium eligens. Atque ita sacrorum Domini vulnerum memor Margareta, indies amoris ejus jaculis vulnerabatur, uti S. Mechtildi Salvator promisit.

C 3

V. Ma-

*Barri ibid.
Reuel. l. I.
cap. 29.*

B. Maria de Incarnatione, Carmelitissa Discalceata, cellulâ suâ nunquam egrediebatur, nisi Domini Iesu vulneribus osculum prius dedisset: in illam regrediebatur nunquam, nisi iisdem osculum referret; quâ suavissimâ consuetudine, magnos in amore Salvatoris sui, atque in omni virtute progressus fecit; nullum cellulæ suæ ornamentum aliud cupiens, vel etiam parans, quàm Iesum suum, & hunc Crucifixum.

Bar, ibid.

Venerabilis Maria de Arbouze, Vallis-gratię Dei, in Galliis, Ordinis D. Benedicti Abbatissa, in colendis sacris Domini vulneribus pię admodum atque humiliter sollicita, præ reliquis, pedum vulnera venerabatur, iisque crebra oscula figebat: Monita ut sese etiam, osculumque attolleret ad manus, & latus Salvatoris sui, reponebat; peccatrices, inter quas se maximam censebat, non nisi ad pedes Iesu cum Magdalena debere advolvi.

*S Inre in l.
Elect. ex
ejus vita.*

Beata Agnes de Monte Politiano, è D. Clarę familiâ, omni die, opus suum
omne

omne in honorem Dominicæ passionis peragebat; tantò autem pietatis sensu, tantaque lacrymarum vi, sacro sancta Domini vulnera recolebat, ut eæ per genas, ob acrimoniam sulcos ducerent. Novem annorum adolescentula Monasterio se consecrauit, in quo sæpiùs ad Crucifixi pedes, quod in templi oedeo erat, ab Angelo deferri visa fuit, quos exosculata, ad Salvatoris latus sese erigebat, illique labella admovebat, tantâ suavitate, ut è virgunculæ vultu appareret, cùm ab Angelo loco suo restitueretur, quanta è divino illo fonte solatia hausisset.

Beatrix erit nobis hac in pietate exemplum, non quod imitemur, sed admiremur. Vixit anno trecentesimo supra millesimum in Gallia, divi Brunonis alumna. Manus illa sibi perfoderat, ut vulnerato Domino, ea in parte conformis esset. Cùm autem vulnera hæc cicatricibus obducerentur, ea, singulis diebus Veneris, clavo ferreo aperiebatur. Quam Beatricis devotionem tantoperè probavit Salvator, ut se illi vul-

*Theoph.
Raynau. in
S. Brunone
p. 10. §. 3.*

neribus patentibus, & sanguine fluentibus spectandum exhibuerit, multique gratiæ divinæ donis animam ejus cumulaverit. Sit nobis exemplo Beatrix, non ut manus, pedesque perforemus, sed si acerbum quid, adversumque patiendum nobis, faciendumve contigerit, id omne in honorem sacratissimorum Domini Iesu vulnerum, æquis animis toleremus.

Atque hæc est (ut Gertrudes, Mechtildes, aliasque non commemorem, de quibus alibi abundè) Sanctarum, & servarum Dei pietas, quæ sacra Christi Iesu vulnera veneratæ sunt: & veluti columba in foraminibus petræ, ita animæ illæ in divinis hisce vulneribus nidificantes, uti ait B. Petrus Cardinalis Damianus, *Illic fœtus bonorum operum coacervaverunt.*

§. V.

*Modus suavis, & expeditus, quo & nos
Domini vulnera venerari possumus.*

Salvator noster sanctæ Mechtildi
saperuit, non minori se lætitiâ affici,
dum quis vulnera sua honorat, quo- Lib. 4. grat.
cunque licet pietatis obsequio, quàm Spir. c. 25.
is qui diu optatam, ac quæsitam rem
tandem aliquando consequitur.

At quando commodiùs atque sua-
viùs sacrorum Domini Iesu vulnerum
recordabimur, eademque venerabi-
mur, nisi dum, uti sanctus Cypria-
nus ait, illa veluti tot ubera de cælo plena, Serm. de
in sumptione corporis Domini, cæn. Dom. sugimus,
& animam nostram pretioso Iesu sanguine pur-
puramus, in quo existit religiosa hujus potus
ebrietas, per quam excedimus Deo, & quæ retro
sunt, obliti, ad anteriora extendimur. Et piè
S. Chrysostronus ait, nos ut spiritus gra- Hom 83.
tiam trahamus, eo desiderio, seu piâ avidita- in Maith.
te, in communionem sacra, debere adhæ-
rere vulneribus Domini, quæ ubera vo-

cat poculi spiritualis, quâ matrum uberibus infantes inhærent.

Alphon.

Rod. p. 2.

Trac. 8. c. 6

Lib. de
Subst. di-
lect.

Ep. 351.

Aloysius
Inglaris
elogio 86.

Elog. 70.

Ita S. Catharina Senensis aiebat non aliter se ad sumendum sacratissimum Domini corpus accedere, in eoque sacris eius vulneribus frui, quàm dum infantula ad matris vbera anhelabat, iisque inhærebat: *Suge ergo, suge anima mea, inquit Augustinus, inhære, adhære quasi apicula, sume, frucere, immergere, replere, quia ille deficere nescit, si tu non incipis fastidire, si sempiternus est gustus, sempiterna quoque beatitudo erit.* *Suge, inquit Bernardus, non tam vulnera, quàm vbera Crucifixi, ipse erit tibi in matrem, tu eris illi in filiū.* In sacra itaque corporis, ac sanguinis Domini communiōne, vulnera ejus nobis tot vbera sint, ex quibus cum D. Chrysofomo spiritus gratiam, pietate atque aviditate omni, trahamus.

Fecit Dominus Iesus, vti scribit ille è Societate nostra, quod

*Bona Mater paritura subinde filios:
Ut qui à se vitã habent, abundantius habeant,
Multiplicat vbera sua. (Et alibi,
Vbi quasi parturiens exclamasset,*

Quos

Quos in lucem ediderat filios lactaturus

Mammillam cordis aperuit.

Aliam nobis rationem colendi vulnera Domini, eorumque memoriam confer-
vandi, suggerit Origenes. Nā ubi anima Hom. 3. in Cant.
sancta ait, *fulcite me floribus, stipate me ma-* Cant. 2.
lis, quia amore langueo: ipse cum LXX. In-
terpretibus legit, *Quia vulnerata chari-*
tatis ego sum: quasi illa dicat: non aliam
se velle charitatem, non aliam iusti-
tiam, non aliam humilitatem, atque
patientiam, non aliam obedientiam,
non alium erga bonum proximi ze-
lum, non aliam denique virtutem
quā quæ in sacris Domini vulneri-
bus, velut in exemplari nobis exhibe-
tur: ut virtus omnis, Origene teste, à
nobis ad exemplum vulnerum Salva-
toris exercita, perpetuam illorum me-
moriā ac cultum, in animis nostris
conseruet, atque augeat.

Optatissimam hanc memoriā sua- Io. à S. Ma-
vissimè indies relegebat B. Helena de ria in vitis
Hungaria è S. Dominici familia, infi- SS. Ord.
gnis virtutis, ac sanctitatis Religiosa:
quæ quinque Domini vulneribus à
Deo

Deo donata, ac condecorata, eadem veluti totidem specula in sacro Redemptoris Corpore contemplabatur divinas ejus virtutes repræsentantia, quas ipsa sedulò exercens, venerandorum horum pignorum recordationem animo nunquam deponebat. Quod tantopere Salvatori placuit, ut in dexteræ manus ejus vulnere, cœlestis pulchritudinis, ac fragrantia flosculos enasci voluerit, qui nos monerent, si cum Apostolo, *Christi bonus odor esse cupimus in omni loco*, uti cupere debemus omnes, contentas in sacratissimis ejus vulneribus virtutes, veluti totidem flores, nobis legendas esse, ut iis animas nostras exornemus, semper memores, illas non aliter exercendas esse, quàm uti in ipsis sacratissimis vulneribus à Domino nobis ad exemplum proponuntur.

2. Cor. 2.